HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אסורה. הבהמה בהנאה ואע"פ שהשחיטה לאו לעבודת כוכבים היתה ואפילו לא זרק דמה לעבודת כוכבים נאסרה. וילפינן טעמא בשחיטת חולין [לט.] דגמר לה רבי יוחנן ממחשבת פגול דהויא מעבודה לעבודה דהשוחט את הזבח על מנת לזרוק את הדם למחר פיגול: **וריש לקיש אמר מותרת.** לא יליף חוץ מפנים אין מחשבין מעבודה לעבודה: **הניחא.** הא דמייתר לן זובח ללמד על הכלל ולא מוקמינן לה [1] הא דרשא לומר שמחשב מעבודה לעבודה הא ניחא לרבי יוחנן דנפקא ליה לענין איתסורי ממחשבת פיגול איכא למימר דלענין איחיובי גברא נמי מהתם יליף ועל כרחך אייתר ליה זובח אלא לר"ל דלא יליף עבודת כוכבים מפיגול ניימא דהאי זובח להכי הוא דאתא שמחשבין מעבודה לעבודה: העובדי כוכבים העובדין את ההרים תניא במסכת ע"ז (דף מה.) ההרים מותרין בהנאה דכתיב אלהיהם על ההרים [2] ולא ההרים אלהיהם: **ועובדיהם נסייף.** אע"ג דמחובר לא מתסר עבודת כוכבים מיהא הוי. והכא נמי לא בעיא קרא הואיל ושחיטה צורך זריקה היא והא חשב בשחיטה ע"מ לזרוק הוה ליה כעובד עבודת כוכבים דהא זריקה בלא שחיטה לא סגי הלכך על כרחך אי השתחואה ללמד על הכלל נפקא ליה לא ה"ל למיכתב זובח: **איכה יעבדו.** דמשמע כדרכה אין שלא כדרכה לא: **למעוטי מאי.** שלא כדרכה מאחר דילפינן בהשתחואה דאפילו איכה עבודת פנים מחייב שלא כדרכה אי ניחא למעוטי עבודת בזיון לעבודת כוכבים שעבודתה דרך כבוד כגון פוער עצמו לעבודת כוכבים שזובחין [3] למה לי למעוטי מהאי קרא: **הא מהשתחואה נפקא.** שמלמדת על הכלל שאינו חייב אלא דרך כבוד בהשתחואה: **אלא הא דא"ר אלעזר מניין לזובח בהמה.** שהיא עבודת כבוד למרקולים שעבודתה בזיון והיה לפעור אם איתא לרבה בר רב חנין שהשתחואה מלמדת על הכלל ל"ל האי קרא להכי מהשתחואה נפקא: **לזובח להלעים.** ואינו מתכוין לקבלו עליו באלוה ואשמועינן קרא דעובר בלאו: **ארבעה ליה פורי.** והלך לבקשן: **האומר אעבוד.** משעה שהסיתוהו ונתרצה חייב מיתה דנפקא לן לקמן [ע"כ] מלא תאכה ולא תשמע [4] הא אכה ושמע חייב מיד: **אלך ואעבוד.** שמחוסר הליכה אע"ג דאיכא למימר אדהכי הדר ביה: **אלך ונעבוד.** אע"פ שכלו עצמו עם אחרים דאיכא למימר הני אחרים לא אזלי ואיהו נמי לא ליזיל: **א"ל.** מתני' דקתני עובד אין אומר לא: **באומר איני מקבלו עלי.** באלוה: **אלא בעבודה.** עד שאעבדנו דכל כמה דלא פלח ליה אין כאן אכה ושמע וסיפא דמשמע באמירה חייב בשקבלו עליו אלהותו מיד דכיון דאמר אעבוד מסתמא קבליה עליה באלוה אי לא פירש בהדיא שאינו מקבלו עליו אלא בעבודה: **בואו ונעבדוני. עושה את עצמו עבודת כוכבים ומסית בני אדם לעבדו: מחייב.** מיתה כמסית: **רבי יהודה אומר לעולם אינו חייב.** בשביל דבור בלא מעשה אלא בניסת לעבודת כוכבים ואכה ושמע ואמר אעבוד אלך ואעבוד אבל באומר בואו ועבדוני פטור אלמא טעמא דרבי יהודה במסית אחרים לעצמו טעמא אחרינא הוא דהא בניסת מחייב בדיבורא: **מסיח לעצמו.** במסית אחרים לעצמו שיעבדוהו אי הוי מסית או לא: **לא שמעי ליה.** שהרי הוא אדם כמותם ואפילו הניסתים לשאר עבודת כוכבים? אין ניסתין לעבוד אדם:

מ"ש

ריש לקיש אמר מותרת. פי' בהנאה ולא באכילה דמומר לעבודת כוכבים אסור לאכול משחיטתו אי נמי אפילו באכילה שרי כיון דלא היה מומר מעיקרא ובשחיטה זו הוא דנעשה מומר [5]: **איכה יעבדו למעוטי מאי.** תימה השתא נמי דאמר זביחה יצאה ללמדך תקשה ליה איכה יעבדו למעוטי מאי דלמעוטי שלא כדרכה בשאר עבודות לא איצטריך דמזביחה נפקא דוקא עבודת פנים וע"כ איכה יעבדו לרבויי אתא כגון פוער לפעור וזורק אבן למרקולים דלא נפקי ליה לא מזביחה ולא מהשתחואה ואי לאו איכה יעבדו ה"א דאפילו כדרכה בעינן דרך כיבוד וי"ל דאי השתחואה ללמד לחייב בשאר עבודות אפילו אלא דרך כבוד כגון פוער לפעור וזורק אבן למרקולים נמי לא צריך קרא דמהשתחואה נפקא אע"ג דעבודתה דרך בזיון כיון שעובדין אותה בכך וגדולה מזו בעי למימר הש"ס בסמוך דנפקא ליה פוער למרקולים מהשתחואה דאהכי איצטריך איכה יעבדו אע"ג דאין עבודתו בכך אלא משום דעבודתו דרך בזיון וכ"ש פוער לפעור וזורק אבן למרקולים אע"ג דדרך בזיון כיון דעבודתו בכך: **מניין** לזובח בהמה למרקולים.

דמזובח לאלהים נפקא לן בזובח למכובדים אבל בזובח למבוזים לא וא"ת אזהרה שמענו מלא יזבחו עוגם מנא ליה בזובח למבוזים ועו"ק דמזובח לאלהים שמענו לעיל עוגם אבל אזהרה לזובח שלא כדרכה מנא ליה דהא לעיל גבי השתחואה איצטריך קרא לעוגם ואזהרה שלא כדרכה וי"ל דזובח לאלהים לעוגם ולא יזבחו לאזהרה וניחא השתא דקאמר אם אינו ענין לכדרכה דהא כתיב איכה יעבדו דהא"ל אם אינו ענין למכובדים דהא כתיב זובח לאלהים וגו' תנהו ענין למבוזים והשתא לכל שלא כדרכה איצטריך לא יזבחו ולא נקט מרקולים אלא משום דסתם מבוזים לאו אורחייהו בזביחה ות"ת ניחא דהני קראי למכובדים אבל למבוזים מנא לן דהא לקמן שלא השתחואות חד איצטריך לכשלא כדרכה דמכובדים וחד לשלא כדרכה דמבוזים וי"ל כיון דגלי קרא גבי השתחואה דלא שני ה"ה בשאר עבודות וכן פי' בקונט' לקמן: **האומר אעבוד.** פ"ה משנתרצה חייב דנפקא ליה מלא תאכה ולא תשמע אליו הא אכה ושמע חייב וקשה דאכתי לא ס"ד האי טעמא עד דמייתי ליה דרב יוסף אלא היינו טעמא דמקבלו עליו באלוה: **ומר** סבר מסית לעצמו **לא שמעי ליה.** תימה נהי דלא שמעי ליה ליחייב מיהא כשאר מסית דמחייב בדיבורא כשמכמינין לו עדים ואמרו היאך נניח אלהים חיים ונעבוד עצים ואבנים ואם אין חוזר בו חייב דהכי משמע ויש לומר דוקא מסית לעבודת כוכבים דשמעי ליה דממשכי בתריה טפי אבל מסית לעצמו לא חשיב מסית כ"כ משום דלא שמעי ליה דאמרי מ"ש מיהו מינן ועי"ל דבכולה שמעתין פליגי בניסת והא דקאמרינן לעיל היכא דפלחו כ"ע לא פליגי ר"ל במסית כ"ע לא פליגי דכיון דאי פלחו מחייב על כן יש לחייב המסית בדיבוריה במסית לעבודת כוכבים כי פליגי בדיבורא בעלמא בניסת כשאמר אין דרבי מאיר סבר דיבורא מילתא הוא ומחייב ניסת ומסיק דניסת לעבודת כוכבים דשמעי ליה אפילו רבי יהודה מודה דמחייב בדיבור כי פליגי במסית לעצמו אי מחייב ניסת או לא אבל במסית פשיטא דמחייב בדיבורא:

רבא

מאי

מסורת הש"ס

א) [ל"ל אלעזר], ב) ע"ז נא. זבחים קו., ג) לקמן סז., ד) [שבת נג: וש"נ], ה) שבת סג: וש"נ, ו) [ל"ל דמעי"], ז) ל"ל להאי, ח) [דברים יב], ט) [דברים יג], י) כס"ח: לשאר עלמי ע"ז., כ) [ועי' תוספות זבחים י. ד"ה ר"ל ותוספות מולין יד. ד"ה הטומטם],

תורה אור השלם

1. הִשָּׁמֶר לְךָ פֶּן תִּנָּקֵשׁ אַחֲרֵיהֶם אַחֲרֵי הִשָּׁמְדָם מִפָּנֶיךָ וּפֶן תִּדְרֹשׁ לֵאלֹהֵיהֶם לֵאמֹר אֵיכָה יַעַבְדוּ הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה אֶת אֱלֹהֵיהֶם וְאֶעֱשֶׂה כֵּן גַּם אָנִי: דברים יב ל
2. וְלֹא יִזְבְּחוּ עוֹד אֶת זִבְחֵיהֶם לַשְּׂעִירִם אֲשֶׁר הֵם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם חֻקַּת עוֹלָם תִּהְיֶה זֹאת לָהֶם לְדֹרֹתָם: ויקרא יז ז
3. לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וַאֲשֶׁר בָּאָרֶץ מִתָּחַת וַאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ:
שמות כ ג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה למעוטי וכו' שזובחין לה למה לי:

מוסף רש"י

ר' יוחנן אמר אסורה. קסבר מחשבין מעבודה לעבודה דילפינן חוץ מפנים (ע"ז לד:) ממחשבת פיגול של פנים, שהשוחט על מנת לזרוק דם למחר או להקטיר אימורין למחר זהו עיקר פיגול (חולין לט.). **וריש לקיש אמר מותרת.** לאכילה (זבחים י.) לריש לקיש לא יליפינן, דפנים הוא דאמר רחמנא השוחט על מנת לזרוק את הדם פיגול ואע"ג דלא זרק, דהוי מחשב מעבודה לעבודה, מעבודה זו על חבירתה, אבל לענין עבודת כוכבים לא (ע"ז לד:) ואינה אסורה אלא אם כן שחט לעבודת כוכבים, שבשחיטה עבד עבודת כוכבים או זרק דמה לעבודת כוכבים (זבחים י.). **מנין לזובח בהמה למרקוליס.** אע"פ שעבודתו דרך בזיון לקקלו באבנים וחס עובדו דרך כבוד ולא קרינא ביה איכה יעבדו ואעשה כן, ואפ"ה מנין שהוא חייב (זבחים קו.) אע"פ שאין עבודתו בזביחה (ע"ז נא.). **אם אינו ענין לכדרכה.** לעבודת כוכבים שעבודתה בזביחה, דהא נפקא לן מאיכה יעבדו (שם). **האומר אעבוד** כו'. באחת מכל הלשונות הללו הוי מסית וחייב (לקמן סז.). **תנאי שקלת מעלמא.** איבדת כולם, שאין אתה מולא תנאים שנתלקו בכך, דמוקי הנך תרתי מתנייתא חדא כמר וחדא כמר (שבת נג:) דלא משכחת תנאי דפליגי בהכי (פסחים מה; וכעי"ז ביצה יט.).

עין משפט נר מצוה

א [מיי' פ"ח מהל' ע"ז הל"ח טוש"ע י"ד סי' קמה סעי' ח]:
קל ב מיי' פ"ג מהל' עבודת כוכבים הלכה ב סמג לאוין יז:
קלא ג מיי' שם הלכה ג:
קלב ד ה ו מיי' שם פ"ה הלכה ה: